

ΕΠΑΣ άπ'τους μεγαλύτερους έρωτες τών ατάων ύπηρες κ' ή άγαστ ή του περσίμου "Άγγλου ποιητ ή Μπράουνινκ, με τήν έπίσης περίφημη ποιήτρια "Ελισαάβετ Μπάρετ — ή φίς Μπιά, όπως τήν άποκαλοΰσαν οι δική της. Τό είδολλο τών δύο μεγάλων ποιητών ένέπνευσε τόν "Άγγλο δραματικό συγγραφέα Ρ. Μπεζιέ νά γράφη ένα δράμα τή «Μίς Μπιά» πού σημάεισθαι θριαμβευτική έπιτυχία και παίχτηκε και στός "Αθήνας από τήν κ. Μαρίκα Κοσσιούλη. Η «Μίς Μπιά» έγινε κατόπιν και κινηματογραφική ταινία με πρωταγωνιστ ή Νόρμα Σήρερ και τόν Φρέντρικ Μάρς, ή όποια προσελήθη πρό δεκαπενθήμερο στός "Αθήνας.

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUDOLF BEZIER

Η ΜΙΣ ΜΠΙΑ

Έπι τή εόκαιρία λοιπόν αΐθι, δημοσιεύουμε παρακάτω μία σκηνή του θεατρικού έργου τού Μπεζιέ, τή σκηνή τής γνωριμίας τού Μπράουνινκ και τής «Μίς Μπιά». Πρό τής γνωριμίας αΐθις είχε προηγηθ ή άλληλογραφία μεταξύ τών δύο ποιητών κ' ένας έρως θερμός είχε άρχισαι νά φαληρήσθαι στήν καρδιά τού Μπράουνινκ, ό όποιος τού κάκου ως τότε είχε ζητήσει νά γνωρίσθαι τήν "Ελισαάβετ. Η «Μίς Μπιά», άρρωστη, μισοπαράληλη, κατάκοπη, άρριόταν νά τόν δεχθ ή από φόβο μήπως τόν άπογοητώσθαι. Τέλος, υποχωρώντας στήν έπιμονή τού, τόν δέχτηκε.

Η σκηνή διαδραματίζεται στό δωμάτιο τής «Μίς Μπιά».

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Σας βρήκα... όπως περιμένα νά σάς βρω... γειάτ ή φάρμας κ' εϋθυμία...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — "Οχι, όχι, άφήστε με νά μιλήσω... Λέτε πώς οι στίχοι μου σάς έθισσαν αυτάγιο. Οι στίχοι μου δέν είνε τίποτε. Έγώ ό ίδιος πρέπει νά σάς βοηθήσω μ' όλες μου τής δυνάμεις...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — "Οχι ! "Οχι ! "Ακούστε ! Δώστε μου τή χέρι σας... (Σταθεί λίγο για νά τής πάσθαι τή χέρι). Έχω μέσα μου πού πολύ ζωή, άπ' όση χρειάζεται για έναν άνθρωπο. "Ως τώρα, σπατάλησα αΐθι τήν πρόσαια δύναμη στή δημιουργία φανταστικών πλασματιών, μιά μου μένει κ' άλλη άόκμη, και μπορώ νά τήν άσπαστώ για σάς. Δέν νοιώθετε τώρα, καθώς κρατάω τή χέρι σας, μιά καινούργια ζωή νά κιάσθαι σ' αυτό και νά σάς πλημμυρίζη ως τήν καρδιά ;

ΜΠΑ (άναστατομένης και τρέμοντας). — "Ω ! άφήστε τή χέρι μου, κιάσε Μπράουνινκ... Αφήστε τόν...

(Έκείνος άνοίγει τή χέρι τού, νά αΐθι δέν τραβάει άμέσως τή δική τής. "Έπειτα τόν κιντάει με μάτια δυστάλμένα, ξαφνασμένα).

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ (γλυκά). — "Ε, λοιπόν ;

ΜΠΑ (προσπαθώντας νά κρύψη τήν ταραχή τής). — "Αλήθεια, είνε σού πολύ δυνατός και σάς φοβάμαι...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — "Οχι, μη μου ξαναπείτε πώς με φοβάστε... Αΐθι τή στιγμή, ή ζωή σάς φοβάσαι... μιά κ' αΐθι δέν τή θέλω...

ΜΠΑ. — Κι' όμως σάς φοβάμαι... Γι' αυτό δέν ήθελα τσών καιρό νά σάς δεχτώ... Είχα καταλάβη πόσο άναπόδ ήστε από τή ποιημάτ σας και τής έπιστολές σας... Αίγο μάλιστα έβλεπε για μη σάς δεχτώ και σήμερα... "Όταν ή καιμαρία μου έπτε, ότι βρισκόσαστε έξω, με κείνησε τέτοιος πανικός, ώστε τόν πρώτο πού σκέφθικαι ήταν νά σάς παραγγείλω πώς ή κατάσταση μου δέν μου επέτρεπε νά σάς δεχθώ... Κι' άναγνώστρια νά καταβάλω μεγάλη προσπάθεια για νά φερθώ λογικά, όταν σάς είδα νά μπαίνετε μέσα...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Μου φαίνεται ότι κ' έγώ δέν ήμουν λιγότερο νεαρός κείνη τή στιγμή.

ΜΠΑ. — Έσείς !

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Ναι, έγώ. Και όμως δέν είμαι καθόλου νεαρός τίς άλλες ώρες. Μά κείνη τή στιγμή μου φανόταν ότι χρόνια δλόκληρα είχα ζήσει, περιμένοντά τιν...

Μις Μπάρετ, θυμίστε τήν πρώτη έπιστολή πού σάς έστειλα ;

ΜΠΑ. — Ναι, ήταν θαυμασία.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Θα νομίζετε ίσως ότι τήν έγραψα σέ μιά στιγμή τρελλού ένθουσιασμού πού μου προσάλεσε τόν διάβασμα τών στίχων σας. "Ε, λοιπόν, όχι ! Ζήγισα κάθε λέξη τής, κάθε φράση τής και περισσότερο άπ' όλες ζήγισα τή φράση : "Άγαπώ τή ποιημάτ σας με όλη μου τήν καρδιά—και άγαστώ κ' εσάς τήν ίδια...

Τή θυμίσαι ;

ΜΠΑ. — Ναι... Μά έγώ νόμιζα ότι τήν έγραψε γιά τιν στήν τύχη.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ (ώρμισμένος). — Στήν τύχη !... Τι λέτε... Μά αΐθι τή φράση τή έννοια πού βάθει, βαθέτατα...

ΜΠΑ. — Θα ήθελα νά έ-

χω πολλούς άναγνώστους σάν εσάς. Είνε θείο τόν νά σκέπτομαι ότι μπορώ νά έχω και άλλους τέτοιους μεγάλους φίλους σόν κόσμο, πού δέν τούς είδα ποτέ, πού δέν τούς γνωρίζω.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Δέν μιλάω για φίλια, αλλά για έρωτα. (Η Μπιά χαμογελάει με διασποτία). "Οχι ! είνε περιττό νά χαμογελάτε. Είπα έρωτα κ' έννοώ τόν έρωτα... Δέν είμαι ούτε τρελλός, ούτε κανένας άνοητος στός λογούς. Μά από τότε πού πρωτοδιάβασα τούς στίχους σας σαγνεύθηκα από σας. Και σήμερα γίναιτε τόν πόν για μένα.

ΜΠΑ (με σοβαρό ύφος). — Σχεφτείτε τί λέτε, γιατί μπορώ νά πάρω τή λόγια σας στά σοβαρά. Και θέταν χρόνια νά θρεθόσθαι τήν άνάγνη νά κιάσθαι μιά φίλια πού τήν Έλιζα ενάγιστη και για τούς δύο μας.

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Πώς ;

ΜΠΑ. — Έπρεσε ότι ό έρως δέν έχει, δέν μπορεί νά έχη θέαι στή ζωή μου ;

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Γιατί ;

ΜΠΑ. — "Ω ! για πολλούς λόγους... "Όπως ξέρετε, είμαι μιά γυναίκα άρρωστη, μισοπαράληλη, πασιμένη στό κρεβάτι τής πού από τή μιά μέρα στήν άλλη θά πθάνη...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ (με πάθος). — "Οχι ! Δέν μπορώ νά τόν επέτρεψω αυτό ! "Αν γινόταν αΐθι, ό Θεός θα ήταν σκληρός μ' άδωκος, έννο έγώ ξέρω πώς είνε καλός ! Και ή ζωή θα ήταν μαύρη, φραχτή, έννο ξέρω πώς είνε και καλή !... Δέν πρέπει νά τόν ξαναπείτε πού αυτό, μ' άκούτε ; Σας τόν άπαγορεύω !

ΜΠΑ. — Μού τόν άπαγορεύετε ;

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Ναι. "Εξ άλλω αυτό είνε σωστό. Άφοΰ σεις μου άπαγορεύετε νάρησω τήν καρδιά μου νά σάς μιλήσθαι, έχω κ' έγώ τόν δικαίωμα νά σάς άπαγορεύσω κάτι.

ΜΠΑ. — Ναι, αλλά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ (με μιά ξαφνηλή εϋθυμία). — Άγαπητή μίς Μπάρετ, τί θαυμασός πρόβλεπος για τή φίλια μας αΐθι ή σημερινή συνάντησί μας... Δέν έχωμους ούτε μισή ώρα πού γνωρισόμαστε και μιλήσαμε κιάλας για τήν τέχνη, για τή ζωή, για τόν έρωτα και για τόν θάνατο... Έκτός αΐθι φίλωνεσάμε κιάλας. Τά βρήκαω δ' αυτά γεμάτα ύπασχέσεις. "Αν μου επέτρεπετε τώρα, θ' άποσυρθώ... "Ο γατερός σας μού σπέντισσε νά μη μένω πολλή ώρα κοντά σας για νά μη σάς κουράσω... και βλέπω ότι κουραστίκατε κιάλας... Πότε θα μπορέσω νά σάς ξαναδώ ;

ΜΠΑ (λίγο ξαλιμένη). — Δέν ξέρω... δέν...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Θέλει τήν προσεχή Τετάρτη ;

ΜΠΑ. — Ναι... νομίζω. Μά δέν θα ήταν καλύτερο νά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Λοιπόν, τήν προσεχή Τετάρτη...

ΜΠΑ. — Μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Σεις τέσσερες τόν άπόγευμα, όπως σήμερα...

ΜΠΑ. — Ναι, μά...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ (μιάωντας τής τή χέρι). — Λοιπόν, ώρεβούρω.

ΜΠΑ. — "Ωρεβούρω...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ (σάγγιγοντας μιά στιγμή με πάθος τή χέρι τής μέσα στό δικό τού). — "Ωρεβούρω...

ΜΠΑ (με φωνή πινγιμένη). — "Ωρεβούρω...

ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ. — Κι' ενάγαστώ !

Τής φίλιες γοήγορα τόν χέρι και φεύγει κλείνοντας τήν πόρτα πίσω τού. Η "Ελισαάβετ άνορθάνεται μιά στιγμή στό νηάδι τής και κούβει τόν πρόσωπό τής στά χέρι τής. "Έπειτα, προχωρεί με λύπες δυσκόλεις πρός τόν παράθυρο σγναρατομένη στίς καρέκλες και στά έπιπλα. "Εκεί, πασιμένη από τίς κούρτινες για νά μην κείσθαι κάτω, κιντάει στό δρόμο για νά δθ ή τόν Μπράουνινκ νά βγαίνει έξω... Και καθώς σέ λίγο τόν βλέπει μιά λάμψη φωτίει τόν πρόσωπό τής... μιά δύναμη ξεχνάται στό κορμί τής... νοιώθει πώς στέκται καλά στά πόδια τής. "Ο έρως, ό μεγάλος έρως, έχει κάνει τόν θάμα τού...

RUDOLF BESIER

Μ Π Ρ Α Ο Υ Ν Ι Κ . — Σας βρήκα όπως περιμένα νά σάς βρω... γειάτ ή φάρμας κ' εϋθυμία.